

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 198/2021
26.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Станојчић, адвокат из ..., против туженог HEALTHCARE EUROPE ДОО Рума, чији је пуномоћник Владан Домазет, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1360/20 од 01.09.2020. године, у седници већа одржаној 26.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1360/20 од 01.09.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 190/17 од 15.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог ../2017 од 13.04.2017. године којим се тужиоцу отказује важећи уговор о раду ../2015 од 19.09.2015. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу уместо враћања на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима исплати накнаду штете у висини 18 месечних нето зарада што износи 1.830.492,00 динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1360/20 од 01.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима Оспореним решењем туженог о отказу уговора о раду од 13.04.2017. године, тужиоцу је, на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 2) и 5) и става 3. тачка 8) Закона о раду и одредбе члана 20. став 1. тачка 17. и члана 21. став 1. тачка 14) Правилника о раду туженог, отказан уговор о раду због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине коју је учинио тако што се самовољно, неовлашћено и неосновано, дана 28.12.2016. године, удаљио са рада и вербално напао запосленог ББ, коме је као пословођа био надређен, супротно правилима о спровођењу дисциплинске процедуре о удаљењу са рада запослених утврђених Законом о раду, Правилником о раду, Правилником о дисциплинској и материјалној одговорности запослених и интерним правилима послодавца, као и супротно овлашћењима и дужностима запосленог из уговора о раду. Пре отказа уговора о раду тужени је тужиоца писмено упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду и оставио му рок од осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У поступку пред првостепеним судом је утврђено да запослени ББ дана 27.12.2016. године дошао на посао у 6,25 часова али је на своје радно место, где је требао фактички да обавља своје радне задатке, стигао у 6,52 часова. Тужилац га је упитао зашто касни на шта му је ББ одговорио да је напољу међава, иако је био сунчан дан. Наредног дана 28.12.2016. године, запослени ББ је дошао на време на посао односно у 6,30 часова када је почињало радно време, а на своје радно место је дошао око 6,45 – 6,50 часова након неформалног састанка са директором Сектора одржавања, који састанак се одржавао сваког јутра са радницима машинског одржавања и електро одржавања. Тужилац је сачекао ББ на његовом радном месту и након што је ББ стигао почео на њега да виче и рекао му да напусти посао и иде кући. Том приликом тужилац није ББ сачинио пропусницу, иако му је то била обавеза, с обзиром да запослени може да напусти круг фирме пре радног времена само уз пропусницу, већ је само сачинио службену белешку без сачињавања дисциплинске пријаве.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду од 13.04.2017. године и да му тужени уместо враћања на рад накнади штету у висини од 18 месечних нето зарада. По оцени нижестепених судова, тужилац је тиме што је удаљио запосленог ББ са рада дана 28.12.2016. године прекорачио своја овлашћења утврђена уговором о раду чиме је починио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, односно није поштовао прописану радну дисциплину. Наиме, уговором о раду наведена су сва овлашћења тужиоца као запосленог на пословима ... на којима је радио. Између осталог утврђено је овлашћење тужиоца да одстрани радника из радног простора у случају непоштовања мера безбедности и обавеза ношења заштитне опреме. У конкретном случају међутим, тужилац је удаљио са рада запосленог из разлога што је запослени на своје радно место дошао са закашњењем од 15 до 20 минута, а не због тога што није поштовао мере безбедности обавезу ношења заштитне опреме. Такође, тужилац у току поступка није доказао да је кашњење запосленог довело до угрожавања здравља и сигурности на

раду. Како је запослени ББ био радник на одржавању, а не радник у производњи који мора бити у 6,30 часова на раду за машином, може се закључити да његов каснији долазак на радно место није утицао ни на задржавање производње код туженог. Имајући у виду изложено, нижестепени судови су нашли да су тужиоцу основано стављене на терет повреде радне обавезе и непоштовање радне дисциплине, због којих му је оспореним решењем отказан уговор о раду.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 2) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05... 75/14) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења.

Одредбом члана 20. став 1. тачка 17) Правилника о раду туженог предвиђено је да је запослени дужан да не нарушава посао или прекорачи овлашћење.

Из уговора о раду закљученог између тужиоца и туженог утврђено је да тужилац као запослени на пословима ... имао овлашћење да одстрани радника из радног простора у случају не поштовања мера безбедности и обавезе ношења заштитне опреме.

Имајући у виду цитиране одредбе и како је у конкретном случају тужилац запосленог ББ, коме је као пословођа био надређен, удаљио са рада због кашњења на посао, а не због непоштовања мера безбедности и обавезе ношења заштитне опреме, Врховни касациони суд је нашао да је правилна оцена нижестепених судова да је тужилац тиме прекорачио своја овлашћења утврђена уговором о раду, чиме је починио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 2) Закона о раду која му је стављена на терет, те да је решење о отказу уговора о раду законито донето. Пре доношења оспореног решења тужилац је упозорен на разлоге за отказ уговора о раду сагласно одредби члана 180. Закона о раду, чиме му је омогућено право на одбрану.

Како је одбијен тужбени захтев за поништај отказа, тужени није у обавези да тужиоцу накнади штету применом члана 191. Закона о раду.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке, а детаљно образложење ревизијске одлуке је изостављено сагласно ставу 2. истог члана.

Одлука о трошковима поступка из става другог и трећег изреке је донета применом чл. 165. и 163. став 2. у вези члана 153. ЗПП. Захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији је неоснован имајући у виду неуспех ревидента у овом поступку, а захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је неоснован јер се не ради о трошковима који су били потребни ради вођења ове парнице.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић